

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.103 van 18 september 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

het gemeentebestuur van de stad Antwerpen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 3 juli 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van het gemeentebestuur van de stad Antwerpen van 3 juni 2008 houdende de weigering tot in overwegingneming van een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 19 quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. COEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekende partij dient op 3 juni 2008 in Antwerpen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden teneinde zich te voegen bij zijn vader M. D. J., die de Belgische nationaliteit bezit. Dezelfde dag beslist de stad Antwerpen tot het niet in overweging nemen van deze aanvraag. Deze beslissing wordt de verzoekende partij op 3 juni 2008 ter kennis gebracht en luidt als volgt:

"(...) Reden van de beslissing:

Het bewijs van het burgerschap van de Unie wordt niet geleverd overeenkomstig artikel 41, eerste lid van de wet van 15 december 1980, en artikel 46 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging.

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen op dat de verzoekende partij, die geboren is op 5 november 1990, gezien haar minderjarigheid geen rechtsbekwaamheid heeft om een procedure in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor onderhavige vordering dan ook onontvankelijk is.

De Raad wijst erop dat niettegenstaande in ons rechtstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op deze algemene regel een uitzondering wordt aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. In casu bestaat er geen twijfel over het feit dat het beroep ingesteld door verzoekende partij betrekking heeft op rechten die aan haar persoon zijn verbonden. De vraag stelt zich, of verzoekende partij over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt om zelf haar beroep in te dienen. Gezien de leeftijd van verzoekende partij ten tijde van het instellen van haar beroep, met name 17 jaar en 8 maanden, en gezien het feit dat verzoekende partij zelfstandig een advocaat heeft gecontacteerd teneinde haar in deze procedure bij te staan is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat verzoeker over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt en derhalve over de rechtens vereiste hoedanigheid en procesbekwaamheid beschikt om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te dienen.

Het beroep ingesteld door verzoekende partij is wat betreft haar procesbekwaamheid ontvankelijk.

2.2. Betreffende het verzoek van verwerende partij om buiten de debatten te worden gesteld vermits de stad Antwerpen ter zake over geen enkele beslissingsbevoegdheid beschikt en enkel kan optreden na instructies van de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt de Raad op dat de stad Antwerpen in de aanhef van de bestreden beslissing zelf stelt deze te hebben genomen in uitvoering van artikel 45 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 45 van voornoemd koninklijk besluit luidt als volgt:

“De aanvraag van vreemdelingen die een beroep wensen te doen op de bepalingen van dit hoofdstuk maar noch hun burgerschap van de Unie kunnen bewijzen overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, noch hun familieband overeenkomstig artikel 44, wordt niet in overweging genomen. Het gemeentebestuur geeft kennis van deze beslissing door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Zij ontvangen geen bijlage 19 of 19ter.”

Pas op het ogenblik dat de in artikelen 44 en 45 vermelde familieband door de betrokkene is aangetoond, kan voor de verzoekende partij, die zelf geen familielid is dat burger is van de Unie, toepassing worden gemaakt van artikel 52 van hetzelfde koninklijk besluit.

Artikel 52 luidt als volgt:

“§ 1.- Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschaps-band of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvragen door middel van de bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van vijf maanden te rekenen vanaf de aanvraag. (...)

§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6°, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.

§ 3.- Indien het familielid na afloop van de drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4.- Indien het familielid de vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeente-bestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. (...)

Uit voornoemde artikelen blijkt derhalve duidelijk dat in de fase van het aantonen van het burgerschap van de Unie en het bloed- of aanverwantschap met een burger van de Unie en het bijbrengen van de vereiste documenten het tot de exclusieve bevoegdheid behoort van het gemeentebestuur te besluiten tot een weigering of tot een weigering van in overweging-neming van de aanvraag en pas na deze fase de verdere afhandeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf tot de bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde behoort. De bewering van verwerende partij dat onderhavige bestreden beslissing slechts een uitvoering is van een eerder genomen beslissing van de minister of zijn gemachtigde kan derhalve niet worden gevolgd.

Het verzoek wordt verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid.

De verwerende partij werpt op dat de verzoekende partij, die volgens haar verzoekschrift verblijft te Mortsel, geen belang heeft bij het aanvechten van de beslissing van de stad Antwerpen daar zij haar aanvraag bij de verkeerde gemeente heeft ingediend. Het onderzoek had dan ook moeten worden gevoerd door de stad Mortsel en niet door de huidige verwerende partij.

Overeenkomstig artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de inter-pretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De vernietiging van onderhavige bestreden beslissing impliceert dat de verwerende partij na het mogelijk aanvaarden van de bloed- of aanverwantschap van verzoekende partij met haar vader een verder onderzoek zal voeren naar de vereisten bepaald bij voormeld artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Daar verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift stelt haar woonplaats te hebben in Mortsel, kan uit de bij artikel 52 voorziene woonstcontrole enkel blijken dat het familielid dat zelf geen burger is van de Unie niet verblijft op het grondgebied van de stad Antwerpen en dient de verwerende partij in toe-passing van § 3 van dit artikel de aanvraag te weigeren door middel van een bijlage 20, die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten zal bevatten.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat gezien de in artikel 52 § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen opgenomen gebonden bevoegdheid, waarvan het gemeentebestuur niet mag afwijken, en gezien verzoekende partij zelf stelt woonplaats te hebben in Mortsel, verzoekende partij geen belang heeft bij het beroep en dat het beroep tot nietigverklaring niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Daar het beroep tot nietigverklaring niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is er derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en acht door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. BIEBAUT.

